

Ett samhälle som trubbar av vår mellanmännisklighet?

1977 spelade Pink Floyd turnén: "In the Flesh". Basisten Roger Waters kände att publiken inte lyssnade och att många var för långt borta för att se bandet. Vissa publikmedlemmar satte i gång smällare vilket ledde till att Waters slutade spela och skällde ut dem. Den 6 juli 1977, turnéns sista spelning på Montreal Olympic Stadium irriterade en grupp bullriga och upphetsade fans nära scenen Waters så mycket att han spottade på en av dem.

Gitarristen David Gilmour lämnade till slut scenen tillsammans med backupgitarristen Snowy White för att improvisera en långsam sorglig blues som Waters tillkännagav för publiken som: "lite musik att gå hem till". Den natten pratade Waters med producenten Bob Ezrin om den alienation och förtvivlan han upplevde. Han uttryckte sin önskan att isolera sig genom att bygga en vägg över scenen mellan bandet och publiken.

Albumet "The Wall" som släpptes 1979 är en rockopera om Pink, en trött rockstjärna som bygger en psykologisk "mur" av social isolering. I början av 80-talet framförde Pink Floyd hela albumet på en turné som innehöll teatraliska effekter. Under föreställningen revs muren undan för undan efter att ha berört ämnen som: Det auktoritära skolsystemet, Nazismen och ett samhälle där folk lätt blir känslomässigt avdomnade.

Den franska filmen "Paradisets barn" av Marcel Carné fick trots orostider sin premiär i mars 1945. Filmens titel syftar på det så kallade paradiset, den allra översta, billigaste raden i teatersalongen där de fattigaste trängdes ihop. Givetvis på behörigt avstånd från noblessen i logerna och på parkett. Paradisets barn höll inte tyst under föreställningarna, de visslade, ropade och kommenterade högljutt så det stod härliga till.

Vid ett flertal tillfällen pågick en applåd- och skrikmatch mellan de övre raderna och parketten vilket gjorde att föreställningarna fick avbrytas många gånger. Detta störande beteende krävde till slut att ljuset i salongen släcktes så att allas uppmärksamhet kunde riktas mot scenen och lugnet kunde återställas.

Dessa händelser mellan 1940-talets teaterföreställningar och 80-talets stora arenarockskonserter med Elton John, Queen och Iron Maiden som några exempel belyser även en annan vattendelare. I våra dagar har till exempel Sweden rock-festival eller Way Out West blivit som en familjefest. Samtidigt som våra Fotbollsarenor blivit närmast ett fritt spelrum för maskerade huliganer och hot mot både spelare och domare.

En derbymatch mellan storstadslagen är idag inget du spontant tar med dina barn på. Tål det gemensamma kulturuthudet inte längre några större arenaupplevelser?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lars Thorelli med Poeter.se id #30718 innehar upphovsrätten